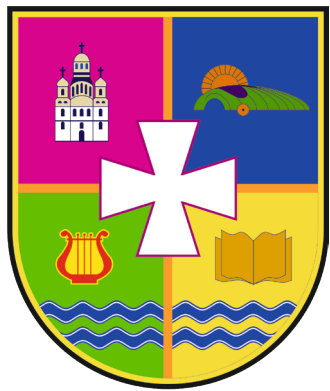

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №6(107) 17 ЧЕРВНЯ 2022 РОКУ

28 червня – День Конституції України

Дорогі мої земляки!

Вітаю вас із визначним державним святом – Днем Конституції України.

26 років тому наша держава отримала Основний Закон, який втілює тисячолітні сподівання українців мати власну державу.

Конституція закріпила нашу незалежність, навіки закарбувала волю українського народу жити в суверенній, соборній, демократичній державі.

Усе пізнається в порівнянні. Після того, як РФ розв'язала повномасштабну війну в Україні, стали особливо помітними розбіжності між росіянами й українцями, між суспільним устроєм обох країн. Ми сповідуємо демократичні цінності й маємо свободи, які росіяни навіть не можуть уявити. Ми нерідко критикуємо владу, а також державний устрій своєї країни, та це лише підтверджує принципи демократії, притаманні Україні.

Ми ні за що не погодимося жити в тоталітарній державі. А тому й чинимо спротив окупантам і «руському міру». На жаль, війна безжально забирала життя тисяч українців. Гинуть мирні люди, віддають свої життя за ідеали демократії мужні воїни, які стали на захист країни. Це переважно молоді хлопці, краєці з краєв, цвіт української нації.

Тож напередодні свята хочу насамперед побажати якнайшвидшого закінчення війни, мирного неба, процвітання України, а також здоров'я, щастя й добробуту кожній українській сім'ї.

Віктор КОРДУБАН,
депутат Полтавської обласної ради,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні жителі Білоцерківської ТГ!

Загальновідомо: закон – це основа порядку. А без порядку неможливий успішний розвиток ні держави, ні територіальної громади, ні будь-якого населеного пункту.

Саме Конституція України є тим основним законом, який визначає державний устрій, порядок і принципи функціонування органів влади, виборчу систему, права й обов'язки держави, суспільства та громадян.

Українська конституція, ухвалена 26 років тому майже за драматичних обставин, вважається однією з наймолодших і найдемократичніших у світі. Вона відповідає кращим західним зразкам, бо заснована на ідеях демократії та права. Конституція України проголошує, що найвищою соціальною цінністю є людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість та безпека.

Однак будь-який закон сильний повагою до нього. Якщо всі без винятку українці – і звичайні громадяни, й високопосадовці – беззастережно дотримуватимуться положень Конституції, тоді вона справді діятиме, а не буде просто формальністю. Сьогодні Україна веде війну із жорстоким агресором, відстоюючи свободу й незалежність. Але прикриватися війною та відкладати правосуддя на потім не можна. Конституцію ніхто не відміняв! Тож давайте поважати закони й один одного!

З нагоди 26-ї річниці ухвалення Конституції України щиро вітаю всіх жителів громади з цією визначною датою. Бажаю миру на нашій землі, стабільності, поваги до законів. Хай злагода, добро та любов панують у серцях кожного, а в душі міцніє почуття гордості за Батьківщину!

Оксана КОРДУБАН,
депутат Білоцерківської сільської ради, генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні жителі громади!

Прийміть щирі й сердечні вітання з Днем Конституції України.

Цьогорічне свято ми зустрічаємо в нелегкі часи, але з вірою в якнайшвидшу перемогу над ворогом і щасливе майбутнє України.

Шлях нашого народу до незалежності, до творення своєї держави був довгим і тернистим. Сотні років патріоти-українці самовіддано боролися й жертвовно віддавали свої життя за майбутню вільну Україну.

Ще зовсім недавно ми вважали, що український народ заплатив достатню ціну за свою свободу, й головне наше завдання – це розбудова демократичної країни. Та як виявилось, вороги наші тільки й чекали моменту, щоб відібрати в нас усі наші надбання, демократію, незалежність, нашу державу.

Нещадна війна триває вже майже чотири місяці. Кожен новий день приносить звістки про нові руйнування населених пунктів, страждання і загибель людей. Та водночас ми дізнаємося й про нові приклади героїзму і стійкості українських воїнів, їхню хоробрість і винахідливість, про шляхетність і жертвовність волонтерів. І це наповнює серця гордістю за наш український народ.

Ми обов'язково вистоймо й переможемо, адже правда – за нами. Бажаю всім віри, терпіння, мужності та наснаги. Добра, світла й перемоги! Слава Україні!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Основний закон України ухвалили через п'ять років після проголошення незалежності

28 червня 1996 року, через п'ять років після проголошення незалежності, наша держава нарешті отримала Конституцію України.

Цей документ виник не на порожньому місці. Варто згадати «Руську правду», «Литовські статуту», акти періоду Гетьманщини («Березневі статті» тощо) – конституційні акти, що ставили Україну в один ряд з іншими європейськими країнами. Особливе місце в цьому переліку займає Конституція Пилипа Орлика 1710 року. У ній задекларовані основні засади розбудови демократичної держави.

У період Української революції 1917–1921 років конституційний процес розпочався одразу після проголошення Першого універсалу Центральної Ради. 29 квітня 1918 року Центральна Рада прийняла

Конституцію Української Народної Республіки. УНР проголосувалася суверенною державою, «самостійною і ні від кого незалежною».

Державотворчі процеси цього періоду були припинені тривалою окупацією українських земель східним сусідом. Свого часу абсолютна монархія Російської імперії не потребувала жодних конституцій. Натомість Радянський Союз, де авторитаризм і тоталітаризм досягли крайньої стадії, навпаки, за кілька десятиліть наплотив таку кількість основних законів, якої для цивілізованих країн вистачило б на тисячоліття. Втім, усі вони лише декларували певний набір демократичних цінностей, за ширмою яких поставала нова імперія, набагато страшніша за всі попередні.

...Першу радянську Конституцію України прийняли у березні 1919 року, вона була калькою Конституції

Російської Федерації. Світле майбутнє мала уособлювати диктатура пролетаріату і повна солідарність з іншими радянськими республіками. Після утворення у 1922 році СРСР загальносоюзну Конституцію прийняли в 1924-му. На XI Всеукраїнському з'їзді рад 1929 року оформлено нову Конституцію УРСР.

Поки українці через колективізацію, розкуркулення та Голодомор-геноцид на практиці знайомилися з триумфом радянської «демократії», у Кремлі готували нову, так звану сталінську Конституцію СРСР (1936). Вона мала низку демократичних новацій (щоправда, суто демагогічних): загальне, рівне і пряме виборче право; таємне голосування; право на працю і відпочинок, матеріальне забезпечення у старості; навіть свободу совісті, слова, друку, зборів і мітингів.

Після розвінчання культу особи

Співголови Конституційної комісії Леонід Кучма та Олександр Мороз, попри різницю поглядів і оцінок проекту, були одностайні в прагненні якнайшвидшого прийняття Основного Закону.

Сталіна партійні керманічі розгледіли нові демократичні стандарти, і спочатку в СРСР (жовтень 1977), а згодом і в Україні винайшли рецепт суспільного ідеалу, оформленого в конституції Української РСР 20 квіт-

ня 1978 року. Тут тобі й суверенна республіка, і право виходу з СРСР (але будь-які дії в цьому напрямку кваліфікувалися як зрада Батьківщини – найтяжчий злочин того часу).

Далі на стор. 2

Основний закон України ухвалили через п'ять років після проголошення незалежності

Закінчення. Початок на стор. 1

Апофеозом «радянської демократії» стала шоста стаття Конституції, яка закріплювала монополію компартії. Багатопартійність у радянській державі до демократичних чеснот не належала.

Крах радянської імперії став крахом і основного закону, який, попри всі гучні епітети, узаконював тоталітаризм і був непридатним для побудови правового, демократичного суспільства.

Творення Конституції України почалося з прийняттям Декларації про державний суверенітет 16 липня 1990 року та ухваленням Акта проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 року. Всеукраїнський референдум засвідчив підтримку проголошення незалежності. Більшість країн світу визнали Україну суверенною державою. Тож актуалізувалося питання прийняття Основного закону. Однак протистояння між президентом та парламентом істотно затягнуло конституційний процес.

Конституційна комісія підготувала проект Конституції України. 1992-го року відбулося його всенародне обговорення і 26 жовтня 1993-го вироблено остаточний варіант. Далі справа припинилася майже на рік. У листопаді 1994 року, після дострокових президентських і парламентських виборів, нові народні

Учасники історичного засідання Верховної Ради виконують Гімн України.

обранці створили ще одну Конституційну комісію. Черговою віхою стало 8 червня 1995-го — день підписання Конституційного договору між Президентом України і Верховною Радою про організацію державної влади та місцевого самоврядування на період прийняття нової Конституції України.

Напередодні ухвалення Конституції, в червні 1996 року, ситуація загострилася. 26 червня Рада національної безпеки і Рада регіонів при Президентові України різко засудили будь-які зволікання з прийняттям цього документа. Президент

призначив референдум на 25 вересня. А наступного дня Верховна Рада прийняла постанову «Про процедуру розгляду проекту Конституції України в другому читанні». І розпочався справжній марафон тривалістю майже 24 години. Із них останні 14 — без перерви.

Це були непрості 14 годин. Серед питань, які викликали найбільші дискусії, були державні символи. Ліві категорично не погоджувалися на тризуб і синьо-жовтий стяг.

Чимало суперечок викликало питання про статус Криму. Частина народних обранців (насампе-

Ранок після напруженої ночі. Депутати підкидають «батька Конституції» Михайла Сироту.

ред праві) вважали, що достатньо обмежитися наданням півострову статусу звичайної області. Після неодноразових голосувань таки дійшли компромісу: ліві голосують за синьо-жовтий прапор, праві — за автономію Криму.

Нелегко вирішувалося й мовне питання: українська стала єдиною державною мовою, але Конституція гарантує вільний розвиток та використання російської й інших мов національних меншин.

О 09 годині 18 хвилин 28 червня 1996-го країна нарешті отримала першу Конституцію незалежної України.

Та, власне, конституційний процес не завершився 28 червня 1996 року. Він триває увесь час, допоки існує держава і розвивається суспільство.

За матеріалами Українського інституту національної пам'яті.

Згадаймо ще одну війну

У червневому календарі є трагічна й сумна дата — 22 червня. Саме цього дня 81 рік тому гітлерівська Німеччина несподівано та віроломно вторглася на територію СРСР і розпочала бойові дії.

У Радянському Союзі цей день називали початком Великої Вітчизняної війни, а також вступом СРСР у Другу світову війну.

Насправді СРСР вступив у Другу світову війну двома роками раніше, причому на боці Німеччини: 1939 року обидві країни долучилися до переділу світу. 23 вересня 1939 року в Москві було підписано секретний пакт Молотова-Ріббентропа. Уже за тиждень, 1 вересня, Німеччина окупувала західну частину Польщі, а СРСР 17 вересня — західноукраїнські та білоруські землі, які після 1918 року входили до складу Польщі.

Радянська пропаганда переконувала, що відбувається не захоплення чужих територій, а «визволення спокоєвних українських земель» і «возз'єднання українського народу в єдиній українській радянській державі». Але це те ж саме, що й «визволення Донецької та Луганської народних республік» у ході «спецоперації».

Ось прості й переконливі цифри: 17 вересня 1939 року польський державний кордон перетнули сім радянських армій, одна кінно-механізована група (617588 осіб, 4954 гармат і мінометів, 4733 танків, 3298 літаків), які потім утворили Український і Білоруський фронти, а також Дніпровська війська флотилія.

Принагідно зазначимо, що війська Українського фронту під командуванням командарма 1-го рангу С. К. Тимошенка здебільшого складалися з етнічних українців. Вочевидь, Сталін відводив українцям ту ж роль, яку нині в російській армії виконують буряти та інші нацменшини: бути гарматним м'ясом. Бо після 22 червня 1941 року саме українці стали найбільшою етнічною групою серед усіх мобілізовуваних до лав Червоної армії. Вони ж зазнали і найбільших втрат на війні...

Порушення Гітлером попередніх домовленостей та вторгнення на територію СРСР стало цілковитою несподіванкою для Сталіна. Він злякався, розгубився і вирішив... домовлятися з агресором та запропонувати йому «відступну». І це мала бути територія України.

Після смерті Сталіна й арешту Берії керівник розвідки Павел Судоплатов зробив викривальне зізнання, яке тривалий час залишалося під грифом «Таємно». Порівняно недавно його оприлюднив Леонід Млечін у книзі про діяльність радянських спецслужб.

«Через кілька днів після віроломного нападу фашистської Німеччини на СРСР, приблизно 25-27 червня 1941 року, мене викликали в службовий кабінет тодішнього народного комісара внутрішніх справ СРСР Берії, — писав Судоплатов у записці новому керівництву в Кремлі. — Берія наказав мені зустрітися з болгарським послом в СРСР Стаменовим, який, за інформацією НКВС СРСР, мав зв'язки з німцями і був їм добре відомий».

«Берія наказав мені, — пише він далі, — поставити в розмові зі Стаменовим чотири запитання. Ці запитання Берія читав із записника:

1. Чому Німеччина порушила пакт про ненапад і розпочала війну проти СРСР.

2. Що б задовольнило Німеччину, на яких умовах Німеччина згодна припинити війну, що треба для припинення війни.

3. Чи задовольнить німців передача Німеччині таких радянських земель, як Прибалтика, Україна, Бессарабія, Буковина, Карельський півострів.

4. Якщо ні, то на які території Німеччина додатково претендує? «Вождь був у відчай. Він не знав, що робити, і був готовий на багато що», — резюмує Млечін.

Як бачимо, Сталін готовий був торгувати Україною. І, певно, пішов би на такий крок, якби не беззастережна мужність радянських людей, які неймовірними, надлюдськими зусиллями зупинили окупантів та переконали «вождя всіх народів», що з Гітлером треба не домовлятися, а перемогти його.

Не забуваймо, як Сталін став «героєм» і «переможцем» у війні. Пам'ятаймо, що кремлівські вожді завжди вважали українців «другосортною» нацією.

Тож сьогодні у нас є лише один вихід: перемогти рашистів, інакше вони знову повернуться, й знову гинутьимуть невинні люди, зокрема діти...

Освіта

Педагоги влаштували дітям свято

Наприкінці травня завершувється освітні заняття у школах. Добіг кінця і 2021-2022 навчальний рік. Ми всі запам'ятаємо цей рік тому, що він став роком неочікуваних викликів, тривоги, хвилювань і небачених перемог!

І незважаючи на критичну ситуацію, що склалася у нашій країні, вся шкільна родина Бірківської гімназії зібралася 27 травня 2022 року на святі «Останній дзвоник-2022».

Класоводи намагалися якнайкраще організувати закінчення непростого навчального року для своїх учнів. Були квести та ігри, створення відео для батьків та дітей, залучення учнів до Всеукраїнського останнього дзвоника, теплі слова директорки гімназії з нотками мрій про щасливе майбутнє. Щирі привітання з побажаннями безхмарного мирного неба і веселих літніх канікул прозвучали від усіх педагогів школи.

Але найбільш хвилюючим цей день був для випускників 4 та 9 класів.

Класовод Євгенія Миколаївна П'ятак організувала для своїх дітей хоч

Після свята бірківські школярі залюбки фотографувалися в спеціальні обладнані фотозонах.

маленьке, але свято. Воно відбулося під гаслом «Школа — весела сім'я! Ми єдині у своїх думках! До побачення, четвертий клас».

Четвертокласники урочисто отримали свідоцтва про закінчення початкової школи та дипломи, пригадали миттєвості шкільного життя за чотири роки навчання, обмінялися привітаннями і побажаннями і, звичайно, зробили фото на пам'ять. Свято пройшло з радісним настроєм, вірою і надією в завтрашній день!

Пролунав останній дзвоник на подвір'ї рідної школи і для наших випускників-дев'ятикласників. Їм належить майбутнє, і їм долати сходинки життя, вони — надія наша, наша зміна, вони — це наше світле майбуття! Учні послухали напутні слова і побажання від наставників та разом із першокласником продзвеніли шкільним дзвоником, який усі дев'ять років кликав їх на уроки.

Ось так і продзвенів останній дзвоник у цьому навчальному році. Шановні випускники, нехай вам не забракне сміливості та наполегливості твердо крокувати до обраної мети! Щасливої життєвої долі і мирного неба!

Попереду у решти школярів літні канікули. Дорогі діти! Набирайтеся сил, здоров'я, прагнення до знань, і до зустрічі!

Т. М. ФІЛЕНКО,
вчителька української мови
і літератури.

Попереду у школярів — літні канікули.

Плани перекреслила війна. Але тимчасово

Незалежність Білоцерківської медицини народжувалася нелегко й доволі тривало.

У серпні 2020 року депутати сільради ухвалили рішення про створення комунального некомерційного підприємства «Центр первинної медико-санітарної допомоги Білоцерківської сільської ради Миргородського району». Минуло близько року, перш ніж підприємство почало повноцінно працювати й отримувати від Національної служби здоров'я України (НСЗУ) кошти за кожного пацієнта, який має декларацію із сімейним лікарем.

Далися взнаки як небажання Великобагачанського центру первинної медико-санітарної допомоги втрачати «свої» медичні заклади та пацієнтів (а отже, й частину коштів), так і неквапливість багатьох жителів Білоцерківської громади, які не поспішали переукладати договори з медиками.

Директорка Білоцерківського центру ПМСД М. С. Яремко не приховує: молоде підприємство поки що відчуває брак коштів. Пандемія коронавірусу виснажила його, а повномасштабна війна Росії з Україною тимчасово зруйнувала амбітні плани розвиватися, розширятися, надавати додаткові послуги й таким чином заробляти гроші та бути незалежними.

Сільська рада й небайдужі благодійники взяли на себе утримання медичних закладів (їх у нашій громаді вісім), а також закупівлю медичних препаратів та необхідного устаткування. Ті кошти, які надходять від НСЗУ, спрямовують переважно на оплату праці. Однак забезпечити гідні зарплати медичних працівників поки що не вдається. І це при тому, що люди працюють на совість, нерідко – без вихідних.

– **Первинна медицина – це та ланка, яка перебуває найближче до пацієнта. Вона консультує, діагностує, направляє людину до вузьких спеціалістів, а часто – це й надає найпершу допомогу при гострих та невідкладних станах, травмах, отруєннях тощо. Хвороби не знають вихідних, непередбачувані ситуації виникають у будь-який час. У такі моменти хворі чи їхні рідні можуть зателефонувати сімейному лікареві чи фельдшеру навіть посеред ночі,** – пояснює Марина Сергіївна.

Сьогоднішня наша розповідь – про один із підрозділів Білоцерківського центру ПМСД – Рокитянську амбулаторію загальної практики-сімейної медицини.

Людмила Михайлівна Маджар працює в цьому закладі вже 40 років. Розповідає: приїхала в Рокиту за направленням після закінчення Полтавського медінституту. Планувала відпрацювати три роки й повернутися в обласний центр, але доля розпорядилася інакше. Недарма ж кажуть: немає нічого по-

Медична сестра Рокитянської амбулаторії Людмила Василівна Мельник.

стійнішого, ніж усе тимчасове...

– Коли 1982 року я приїхала в Рокиту, це було велелюдне село. Та й у навколишніх селах теж кипіло життя, – пригадує лікарка. – Тому в амбулаторії пацієнтів не бракувало. Допомогу хворим надавали терапевт, стоматолог, акушер-гінеколог та фельдшер. Працювали лабораторія, де можна було здати сечу, кров на аналізи, й фізкабінет. Отже, я могла призначити хворим УВЧ або інші популярні в ті часи процедури – прості й водночас ефективні...

Жінка пам'ятає як розквіт медзакладу, так і його подальший занепад. У 90-х роках медична галузь майже не фінансувалася, відбулося тотальне скорочення персоналу. Про ремонт приміщень (навіть косметичний) теж не йшлося.

– Будівля нашої амбулаторії давно потребує ремонту, – свідчить Л. М. Маджар. – У стінах чимало тріщин, які подекуди сягають 7 см. Підлога теж у край незадовільному стані.

У Білоцерківці приміщення медзакладу було реконструйоване коштом благодійників – Віктора Володимировича і Оксани Анатоліївни Кордубанів. Вони ж узяли на себе й закупівлю сучасних меблів та новітнього медичного устаткування. У Рокиті, на жаль, таких меценатів не знайшлося. Тому ремонт амбулаторії вирішила профінансувати сільська рада.

– Коли ще існувала Рокитянська сільська рада, було поміняно вікна, перекрито дах, відремонтовано туалет, підбито стелю, – розповідає заступниця Білоцерківського

Рокитянська амбулаторія загальної практики-сімейної медицини зовні виглядає відремонтованою й доглянутою.

сільського голови С. В. Козаренко. – Білоцерківська сільська рада планувала продовжити ремонт. Його кошторис становив 1 млн 200 тис. грн. Торік ми виграли конкурс на співфінансування з обласного бюджету. 600 тис. грн мала виділити обласна рада. 540 тис. надавала сільська рада, ще 60 тис. – ФГ «Оксамит» (Григорій Геннадійович і Максим Григорович Полтавці). Кошти з обласного бюджету мали надійти у червні – липні цього року, однак на заваді стала війна. Пріоритети змінилися, тож ремонт, вочевидь, доведеться відкласти. Але Україна обов'язково переможе, й тоді ми неодмінно відремонтуємо нашу амбулаторію!

Попри війну, попри непривабливий стан амбулаторії, медичні працівники продовжують надавати медичні послуги жителям громади. Людмила Михайлівна Маджар по черзі веде прийом пацієнтів у Рокитянській амбулаторії й у ФАПх сіл Попове, Корнієнки, Мостовіщини, при потребі їздить до хворих на виклики. У досвідченої лікарки – 1462 пацієнтів, які уклали з нею декларації.

– Донедавна було багато випадків захворювання на COVID-19 та ГРВІ, особливо серед дітей, – розповідає вона. – Після запровадження онлайн-навчання в школах діти стали менше хворіти. Та й коронавірус відступив. Зараз найбільша кількість звернень – із серцево-судинними патологіями. Разом зі мною в Рокитянській амбулаторії працюють медсестри Людмила Василівна Мельник та Наталія Василівна Цикало, водій Ігор Горигорович Ярещенко й санітарка Ніна Василівна Семергей. А у трьох наших ФАПх «тримають фронт» фельдшери Алла Анатоліївна Ємець (с. Попове), Тетяна Андріївна Цикало (с. Корнієнки) та Алла Петрівна Лайло (с. Мостовіщини).

А ось у середині стіни пронизують глибокі наскрізні тріщини.

Напередодні Дня медичного працівника, який в Україні традиційно відзначають у третю неділю червня (цього року – 19 червня) хочеться побажати всім медичним працівникам громади терпіння та витримки, сумління та наполегливості, здоров'я та щастя. Велике спасибі вам за те, що в цей складний час ви не втомлюєтеся допомагати людям, творити добро й повертати своїм односельцям найцінніше – здоров'я.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Навчальний рік завершено. Що маємо?

Завершення навчального року, як і календарного – це завжди подія, яку хочеться відзначити, підбити підсумки, зазирнути планами у майбутнє...

Нинішній навчальний рік був у край складним та напруженим як для педагогічних працівників, так і для школярів та їхніх батьків. Одна біда – COVID-19 – змінилася другою, ще страшнішою – війною. Запровадження воєнного стану в країні позбавило наших учнів повноцінного навчання, змістовного дозвілля, спілкування з однолітками, друзями...

Але навіть за таких умов у нашій Мостовіщинській гімназії співпраця між учителями, учнями та батьками не припинилася, а навчання перейшло в іншу – дистанційну форму.

Це створило великий виклик для всього освітнього процесу. Навчатися дистанційно, тобто в режимі онлайн, звичайно, можна. І одержувати при цьому непогані результати. Але за умови значної внутрішньої мотивації тих, хто навчається. Іншими словами, не зважаючи на те, що вчителя поряд немає, в учнів має бути велике бажання навчатися самостійно, великий стимул самостійно здобувати знання. І допомогти дітям у цьому повинні батьки. Життя склалося так, що процес навчання перемістився зі школи в дім, з парти – в домашню кімнату. Хто як не батьки повинні в

домашній обстановці стати посередником у передачі знань між учителем і дитиною? Хто як не батьки повинні створити вдома умови для своєї дитини, щоб вона не розслаблялася, не відволікалася, а чітко, за графіком шкільних уроків, займалася з учителем онлайн?

Педагоги нашої школи, зі свого боку, ретельно підготувалися до нових умов навчання. До кожного уроку ними були підготовлені відео- та аудіоматеріали, відбувалася співпраця між учасниками освітнього процесу на платформі ГуглКлас, через онлайн-консультації, виховні бесіди. Наші учні взяли участь в онлайн-акціях «Великодні вироби» та «Жива вишиванка». Усі діти нашого закладу освіти були залучені до дистанційного навчання, під час якого отримували важливий багаж знань, який знадобиться їм у майбутньому житті.

Протягом другого семестру до нашої гімназії на тимчасове відвідування закладу були зараховані чотири учні з числа внутрішньо переміщених осіб. Вони влились у наш освітній процес, у нашу дружню шкільну сім'ю.

Освітній процес закінчився, навчальні програми виконані. Тож хочеться подякувати усім педагогічним працівникам нашої гімназії за взаєморозуміння, небайдужість, чуйність у ставленні до кожної дитини. Хочеться побажати вчителям витримки, натхнення та мирного неба!

Варто також подякувати нашим

учням, які добросовісно підключалися до онлайн-уроків, відповідально виконували домашні завдання, допомагали один одному та просто скучали за нашою гімназією.

Не менш важливою і потрібною була робота з боку батьків. Більшість із них підтримували, вірили, терпіли та спільно зі своїми дітьми долали всі труднощі під час дистанційного навчання. Особлива подяка батькам учнів початкових класів, адже малечі як нікому потрібна увага й допомога у навчанні. Батьки першокласників, по суті, всі уроки-онлайн провчилися зі своїми дітками. Спасибі вам за підтримку й розуміння, за любов і піклування про своїх дітей. Злагоди вам у сім'ях, добробуту та миру!

Другий семестр відзначився не лише дистанційним навчанням в умовах воєнного стану. Колектив нашого закладу доклав чимало зусиль для належного функціонування нашої гімназії. Займалися волонтерством. Зокрема вчителі та працівники закладу долучалися до плетіння маскувальних сіток для територіальної оборони під час березневих двотижневих канікул, збирали продукти харчування та теплі речі для територіальної оборони м. Миргород, готували смаколики для наших мужніх захисників, збирали кошти на придбання приладів нічного бачення.

Відповідно до розпорядження Білоцерківського сільського голови від 24.02.2022 р. у нашій гімназії було облаштовано 20 ліжок для

Упорядковане подвір'я Мостовіщинської гімназії.

тимчасового проживання внутрішньо переміщених осіб. Наш колектив працював швидко і дружно. А ще велику допомогу в облаштуванні місць надали батьки наших учнів та жителі нашого села. Велике вам спасибі за небайдужість, людяність та готовність прийти на допомогу!

Воєнний час вніс зміни й деякі перепланування в приміщеннях Мостовіщинській гімназії. Крім облаштування класів під спальні кімнати, силами робітників із благоустрою та за сприяння відділу освіти, молоді та спорту Білоцерківської сільської ради у гімназії були створені відповідні санітарно-гігієнічні умови для переселенців, зокрема облаштовано душову.

Весна принесла багато роботи. Обслуговуючий персонал гімназії протягом квітня-травня прибирав

територію закладу: загрибали лістя, обпилювали гілки, заготовляли дрова, упорядковували клумби, висаджували квіти, косили траву. Хочеться подякувати усім, хто залучився до цієї праці, за їхнє старання. Зараз наша гімназія виглядає цілком упорядковано.

Час не стоїть на місці. У наших вихованців розпочалися літні канікули. Дуже хочеться, щоб вони принесли усім нам ПЕРЕМОГУ та МИР! Сподіваємось, що новий 2022–2023 навчальний рік ми зустрінемо з учнями в стінах рідної гімназії, за партами. Усім – витримки, терпіння і мирного неба! Слава Україні!

О. Г. НЕТЯГА,
директор Мостовіщинської гімназії.

Відзнака красногорівських краєзнавців

Віроломне вторгнення РФ на територію суверенної України 24 лютого цього року затьмарило подію, що відбулася трьома днями раніше і яка за мирних обставин викликала би беззаперечний інтерес жителів громади. 21 лютого у Лубнах відбулася церемонія нагородження переможців та дипломантів щорічної літературно-мистецької премії імені Володимира Малика. Серед нагороджених були й красногорівські вчителі Володимир Пилипович та Людмила Маїківна Біруки – автори книги «Моє село – живе і буде жити» (Історія села Красногорівка Полтавської області в документах, фактах, спогадах).

Про цю невелику за розміром, але глибоку за змістом книгу ми повідомляли в одному з довоєнних номерів газети. Вона стала результатом багаторічної пошукової та дослідницької роботи Володимира Пилиповича й містить докладну історію Красногорівки від найдавніших часів до наших днів. Людмила Маїківна долучилася до сподвижницької діяльності чоловіка й допомогла літературно викласти матеріал.

Тепер кілька слів про літературно-мистецьку премію імені Володимира Малика (справжнє прізвище Сиченко) – визнаного майстра історичних та пригодницьких романів. Письменник народився 1921 року на Київщині, після війни жив і творив у Лубнах, де й помер 1998 року. 2001 року Лубенська міська рада разом із Фондом імені Володимира Малика «Слово» заснували премію його імені. Її щороку присуджують за творчі здобутки, присвячені історії рідного краю, та вручають 21 лютого – в день народження Володимира Кириловича. За збігом обставин, цього дня відзначають ще й Міжнародний день рідної мови.

Отже, цьогорічна церемонія нагородження лауреатів та дипломантів була 21 за ліком. Вона відбулася в Лубенській

В. П. Бірук демонструє Диплом літературно-мистецького конкурсу імені Володимира Малика.

мистецькій школі за участі представників влади, творчих колективів, поціновувачів літератури. Нагороди вручали Лубенський міський голова Олександр Грицаенко й син письменника Олександр Сиченко.

Як зазначають організатори заходу, цьогорічний конкурс вразив кількістю та якістю представлених робіт, а ще – їхньою географією. Справді, в ньому брали участь автори з Донецька, Харкова, Пол-

тави, не кажучи про Лубенщину.

Володимир і Людмила Біруки за вагомі творчі здобутки в галузі краєзнавства, дослідженні історії своєї малої батьківщини, збагачення духовної спадщини українського народу і його культурних традицій для прийдешніх поколінь нагороджені Дипломом конкурсу в номінації «Краєзнавство та народна творчість».

Ніна КОРНІЄНКО.

Своє третє офіційне професійне свято фермери громади зустрічають наполегливою працею й допомогою ЗСУ

Перші фермерські господарства з'явилися в Україні ще 1990 року. Правда, їх налічувалося тоді всього лише 82.

Після здобуття незалежності нашої країни чимало українців відчували непереборне бажання самостійно господарювати на землі. За п'ять років кількість господарств, які обробляли по 2 тис. га сільськогосподарських угідь, зросла до 34,8 тис., а площа угідь у їхньому користуванні збільшилася до 786,4 тис. га.

Однак із роками ейфорія потроху минала. Що вже тут казати: праця на землі нелегка, ненормована й часто невдячна та непередбачувана. Бо залежить вона не лише від уміння й старанності господаря, а ще й від примх погоди. Тож навіть найбільші фінансові витрати, найсумліннішу працю та згааний час в одну мить може перекреслити якийсь погодний катаклізм: град, небачена злива чи посуха.

До всього, тривалий час фермерська діяльність в Україні не мала законодавчого підґрунтя. Лише 19 червня 2003 року було затверджено Закон України «Про фермерське господарство».

Відтоді українські фермери вважали цей день своїм професійним святом і відзначали його неофіційно. 2020 року Указом Президента України В. Зеленського 19 червня вже офіційно було проголошено Днем фермера в Україні.

На сьогодні в Україні зареєстровано 47 тисяч фермерських господарств, це 62% від усіх сільськогосподарських підприємств країни. Як живуть і працюють фермери нашої громади, з якими проблемами стикаються? Про це ми запитали двох заступниць Білоцерківського сільського голови.

— Більшість наших фермерських господарств займається вирощуванням зернових та олійних культур, тож зараз, улітку, саме розпал сільськогосподарських робіт, — розповідає Надія Іванівна Доброскок. — До того ж, фермери масово допомагають армії, волонтерам, внутрішньо переміщеним особам: надають харчі, закуповують для армії ліки, бронжилети, прилади нічного бачен-

ня, інше спорядження, перераховують кошти тощо. Обсяги цієї допомоги різні, але ж і структура фермерських господарств теж неоднорідна: є більші, успішніші, а є зовсім дрібні.

— Робота в сільському господарстві, на землі — це одна з найбільш мирних професій, — доповнює колегу Світлана Василівна Козаренко. — Тож коли почалася війна, наші фермери одразу стали допомагати армії. Це їхній внесок у перемогу, в наближення миру. Особливо хотіла би відзначити Григорія Геннадійовича та Максима Григоровича Полтавців, Івана Миколайовича та Романа Івановича Семуків. Не відмовляють на прохання допомогти й Василь Іванович Кінаш, Олександр Миколайович Дем'яненко, Олександр Григорович та Михайло Григорович Семуки.

А ось розпитати самих фермерів про їхнє життя й проблеми, на жаль, не вдалося. Майже всі, до кого ми зверталися, посілалися на зайнятості й відмовлялися спілкуватися.

— Ніколи мені з вами розмовляти, — заявив Іван Миколайович Семук а й одразу ж обірвав телефонну розмову.

Зрозуміти чоловіка можна: раніше він господарював разом із сином Романом Івановичем, та з початком війни той уклав контракт із ЗСУ й служить у місцевій теробороні.

Єдиний, хто погодився поговорити — Григорій Геннадійович Полтавець.

— Господарюю з 2003 року, проте за майже 20 років не пригадую такої складної ситуації, як зараз, — говорить він.

— Погода не радує: майже вся пшениця згоріла, за п'ять днів у полі не буде нічого взагалі! У нас на складах залишилося ще минулорічне збіжжя, але як його продати в умовах війни (та чи варто продавати), ніхто не знає. Одне слово, ситуація й у державі, й на полі дуже складна...

Про свою допомогу армії Г. Г. Полтавець розповідає неохоче.

— У нашому селі Рокита волонтери створили групу у Вайбері. Я особисто на неї не підписаний, а моя дружина в тій групі є. То вона як почує про якісь потреби — мазі, ліки, наколінники для бійців чи ще щось, — каже мені, а я вже гроші перераховую. А ще на ярмарку скуповуюсь і роблю благодійні пожертви. Переконаний: це зовсім небагато для наближення нашої перемоги. Особливо порівняно з тим, що роблять наші хлопці на передовій...

Подумалося: якби кожен українець розмірковував так само, як цей працелюбний чоловік, якби постійно порівнював своє життя з перебуванням на фронті, певно, кількість волонтерів в Україні стрімко зросла би. Принаймні, поменшало б молоді, яка навіть в умовах війни бездумно тиняється й не знає, де себе подіти.

Дарина СОЛОДКА.

Поетичні рядки

Слово – зброя

Пропонуємо увазі читачів два вірші наших земляків. Перший під назвою «Буча» відома поетеса й громадська діячка Тетяна Михайлівна Домашенко написала в квітні 2022 року, одразу по тому, як після 33-х днів російської окупації було звільнено однойменне місто під Києвом. Тоді увесь світ облетіли шокуючі фото- та відеодокази жахливих звірств армії РФ, що й вихлюпнуло емоційні болючі й водночас життєстверджуючі рядки...

Другий вірш датований вереснем 1997 роком. Його автор – Володимир Олексійович Бодня, історик, педагог і патріот, який рано пішов із життя, залишивши нащадкам кілька збірок глибоких і проникливих поезій. Вірш «А на землі моїй...» певною мірою пророчий. Таке враження, що рядки «Боже, кривду зупини! А то народ мій згине в темін» написані не 25 років тому, а сьогодні.

Буча

Мене лякає слово «Буча»,
Кривавить рана ще болюча
Та й усвідомити несила,
Що рідне місто як могила...

На різних мовах слово лине
Із серця ньеньки-України
І правда шириться пекуча:
Великомучениця Буча.

Тебе невинну мордували
І на розп'яття віддавали
Ті ж кровопивці-москаляки,
Не люди, а свинособаки.

Аж страшно вимовити: «Буча»...
Настане кара неминуча,
І з неба помстою проллється,
Кат кров'ю жертви захлинеється.

Стражденна Україна-Буча
Була і стане знов квітуча.
Неопалима купина
Розквітне з попелу вона.

Зростуть дуби, і сосни, й клени,
І буде місто знов зелене,
Майбутня радість неминуча.
Христос воскрес, щоб квітла Буча.

Тетяна ДОМАШЕНКО.

А на землі моїй...

А на землі моїй, оспіваній і милій,
А на землі моїй, безсмертній у віках,
Куди не глянь – могили і могили,
І кров застигла вишнями в садках.

А по землі моїй, що зветься Україна,
Як символ подвигу, і мужності, й звитяг
Застигли кетяги червоної калини,
А в них серця загиблих стукотять...

Я по землі оцій боюся ступати,
Щоб не стривожити чийсь вічний сон.
Моя земля, велика наша мати,
То скільки ж знала ти смертельних перепон?

А на землі моїй, і це мені не сниться,
У синє море – не вода біжить,
А кров невинна. Як тут не молиться,
Щоби страхіття смерті якось зупинить!

Я б'ю поклони Богові доземні,
Благаю: Боже, кривду зупини!
А то народ мій згине в темін.
Ну чим звинили перед Господом вони?

Я заклинаю: годі, годі крові!
Не збігла ще і та, що надійшла здала.
Збудуєм Україну на повазі і любові,
І усміхнеться вперше змучена земля.

Володимир БОДНЯ.

